
Kdo to tady řídí aneb děkanův podzim

Kdo to tady řídí aneb děkanův podzim

Jak vypadá den v životě děkana jedné z fakult Univerzity Karlovy a jaké je to v jeho kůži, poodhaluje nová rubrika časopisu iForum. Jako první přispěl děkan 2. lékařské fakulty Univerzity Karlovy prof. Vladimír Komárek.

První výraznější událostí letošního podzimu se stalo 7. rozšířené kolegium rektora. Neskončilo tentokrát jako obvykle po poledni, ale pokračovalo odjezdem děkanů historickým autobusem na starobylý Vyšehrad. Vedoucí celé výpravy Jakub Končelík upořádal křišťálově transparentní losovačku o poslední volné místo v hrobce děkanů. Zaslouženě je získal kolega z Katolické teologické fakulty UK Prokop Brož. Po nadpozemsky dobrém obědě jsme se odebrali na hřbitov a v hloubi Slavína přemítali o historii Svatoboru a budoucnosti české státnosti.

2. října v 10.07 jsme slavnostně otevřeli modernizované posluchárny v motolské nemocnici. Nemohu dostatečně poděkovat všem, kteří se na modernizaci podíleli, zejména proděkanu profesoru Pavlu Kolářovi. Právě on se nejvíce ze všech zasloužil o to, aby se ošuntělé, padesát let chátrající prostory rozsvítily svěžími barvami a novou audiovizuální technikou.

7. října ve 22.01 odstartoval rozhovor Nočního Mikrofóna na vlnách Dvojky Českého rozhlasu s akademickou malířkou Táňou Svatošovou. Povídali jsme si nejen o malířství, ale také o čínské filozofii a umění přežít smrt vlastního dítěte trpícího mitochondriopatií.

10. října v 11.32 jsem vedl seminář s mediky pátého ročníku o epileptických záchvatech a syndromech u dětí. S potěšením zjišťuji, že přes léto nezapomněli anatomii ani patofyziologii

12. října v 15.00 jsem jako děkan zahájil slavnostní seminář k výročí šedesáti let trvání Neurologické kliniky ve Fakultní nemocnici v Motole a jako dětský neurolog jsem se společně s přednášejícími těšil z fascinujících pokroků našeho oboru.

13. října v 8.33 jsem jednal s ministrem zdravotnictví o smlouvě na právo stavby multifunkční budovy naší fakulty na pozemku nemocnice. Plán ztělesňuje naději, že by se pracoviště děkanátu i ústavů přestěhovala z nevyhovujících pronajatých prostor motolského areálu do vlastního moderního komplexu.

21. října jsem doprovodil vnuka na mistrovství republiky v šachu mládeže do dvanácti let, první zápas skončil remízou. Jsem jeho osobním koučem.

24. října v 9.50 mi přišla upomínka, že jsem ještě neposlal svůj příspěvek pro časopis iForum. K sepsání jsem se po náročném dni dostal až pozdě večer, kdy jsem si ve 22.22 pustil Gustava Mahlera, a slíbený text dopsal.

25. října v 18.30 jsem zahájil slavnostní koncert v Karolinu, jež členové Panochova kvarteta věnovali profesoru Kouteckému a všem učitelům fakulty, kteří vychovávají budoucí lékaře. Zazněla laudace k devadesátým pátým narozeninám profesora Otto Hrodka, jedné z největších osobností naší fakulty, zakladatele dětské hematologie, mezinárodně uznávaného vědce a mimořádně čestného a skromného člověka.

27. října v 7.19 pojedu do Bratislavy na dvoudenní setkání všech českých a slovenských lékařských fakult.

28. října přijedu zpět do Prahy a cestou z hlavního nádraží chvíli postojím před Národním muzeem u dvou hrbolků v dlažbě a připomenu si dva své vrstevníky, kteří se slavného dne nedožili: Jana Palacha a Jana Zajíce. Budu doufat, že se pod sochou svatého Václava nebudou prát oni s tamtěmi, a tak v tichu poděkuji prezidentu T. G. Masarykovi za to, že před devadesáti devíti lety položil základy demokratického a svěbytného státu, který odolal nacistické i komunistické devastaci. A možná že si spolu s Masarykem v duchu povzdechnu: „Tož demokracii bychom už měli, teď ještě nějaké ty demokraty.“ Večer si pustím svého oblíbence Leonarda Cohena a začtu se do knihy Michaela S. Gazzanigy *Kdo to tady řídí?*.

prof. MUDr. Vladimír Komárek, DrSc., děkan 2. lékařské fakulty Univerzity Karlovy